

Podłużne pająki

Dzięki wydłużonym i lekko stożkowatym odwłokom, stosunkowo długim nogom oraz wystającym wyrostkom na głowie, na których znajdują się oczy, pająki z rodziny darowników mają budowę ciała idealnie dostosowaną do trybu życia.

Jedną z najbardziej rzucających się w oczy cech darowników są ich wydłużone i wąskie odwłoki. To odróżnia je od innych pająków, z którymi dzielą środowisko. Ich kolory najczęściej są odcieniami szarości, ale zdarzają się też brązowe, pomarańczowe czy zielonkawe. Często można spotkać u nich podłużne, jasne lub ciemne kolorowe pasma, które pozwalają rozróżnić poszczególne gatunki. Cały odwłok darownika pokryty jest gęstymi włoskami, które niekiedy, tak jak u przedstawicieli rodzaju *Dolomedes* łowiących swoje ofiary w wodzie, odgrywają także dużą rolę w oddychaniu pod wodą. Kądziołki przedne znajdują się z tylnej części odwłoka.

Głowotułów tworzy połączenie segmentu głowowego i tułowiowego,

GŁOWOTUŁÓW

U pająków nie ma jasnego podziału na głowę i tułów. Połączony głowotułów chroni specjalna sztywna konstrukcja podobna do pancerza. Zwykle ta część ciała odznacza się innym ubarwieniem niż pozostałe. Tutaj znajdują się mięśnie poruszające ośmioma nogami.

OCZY

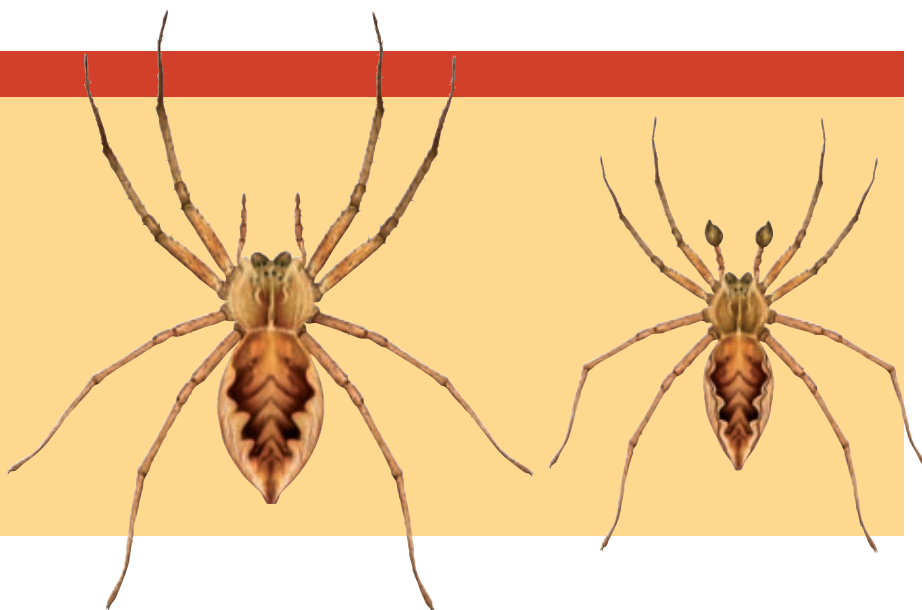
Cztery pary oczu pająka ułożone są w dwa poziome rzędy. Środkowa para z górnego rzędu jest zawsze większa niż pozostałe.

NOGOGŁASZCZKI

U samców są one dużo lepiej rozwinięte, ponieważ znajdują się w nich ich narządy rozrodcze.

CECHY SZCZEGÓLNE

Nietrudno jest odróżnić samice od samców darowników, gdyż te drugie są dużo mniejsze. Istnieje jeszcze jeden sposób pomagający określić płeć dorosłych osobników. Nogogłaszczki samców przypominają butawkę lub wiosło i są nieproporcjonalnie duże w porównaniu do rozmiaru ich ciała. To one podczas godów umożliwiają umieszczenie nasienia w narządach rozrodczych samicy.

ODWŁOK

Jest wydłużony i kształtem przypomina stożek. Pokrywa go duża ilość włosków, które tworzą rozmaite wzory pozwalające rozpoznać dany gatunek.

ODNÓŻA

Są długie i chude, pokryte krótkimi włoskami. Kiedy pająk odpoczywa, pierwsza i druga para ułożone są zwykle równoległe do siebie i skierowane do przodu.

Część tułowiowa jest trochę szersza niż przód pająka. Tu zaczyna się pas, który różni się kolorem od innych części ciała i przebiega wzdłuż tułowia, począwszy od drugiego rzędu oczu. Darowniki, podobnie jak inne pająki, mają cztery pary nóg. Są one dłuższe niż u innych gatunków, w szczególności ich przednia oraz tylna para, a także porośnięte włoskami. U gatunków polujących w wodzie nogi wyposażone są w wodoodporne włoski, które pozwalają pająkom na poruszanie się po powierzchni bez zanurzania się.

więc nie można określić, gdzie u pająka kończy się jedna część, a zaczyna druga – to m.in. odróżnia go od owadów. Przedni fragment głowotułowia jest lekko wybrzuszony i znajdują się na nim cztery pary oczu ułożone w dwóch poziomych rzędach. Zapewniają mu one doskonały wzrok i pozwalają ocenić odległość od ofiary, zanim rzuci się na nią w trakcie polowania. Otwór gębowy znajduje się poniżej wyrostków na głowie, wśród których wyróżnia się para szczękoczułek. Pajęczaki używają ich do wstrzykiwania jadu w ciała ofiar. Z kolei nogogłaszczki to wyrostki szczególnie ważne dla samców, ponieważ mieszczą w sobie ich narządy płciowe.

PAJĄK NA POWIERZCHNI

Pająki z rodzaju *Dolomedes* rozwinęły niezwykłą, jak na pajęczaki, strategię – poruszają się po powierzchni wody. Ich nogi pokrywają wodoodporne włoski, które sprawiają, że pająki utrzymują się na tafli wody.

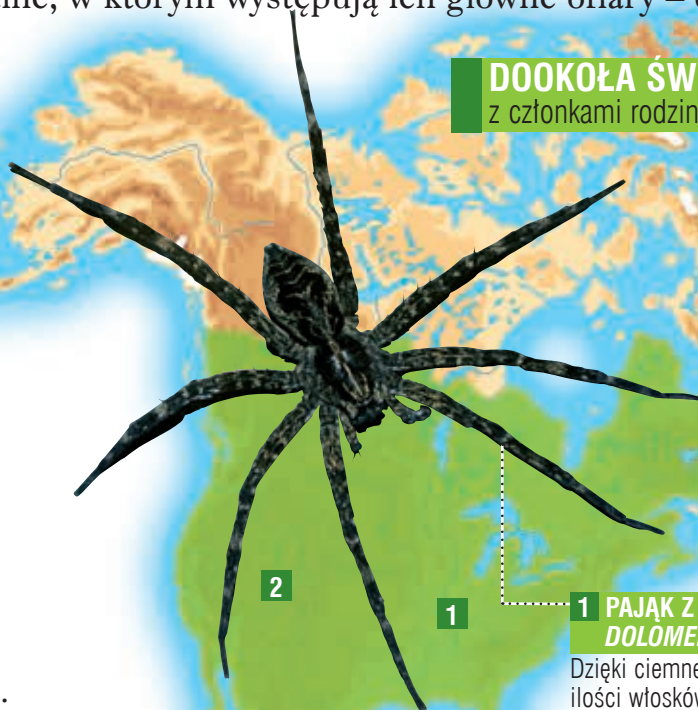

Między trawą a wodą

Dostępność pożywienia jest właściwie jedynym wymogiem, który musi być spełniony, aby na danym terenie pojawiły się darowniki. Mogą one zatem zasiedlić każde środowisko naturalne, w którym występują ich główne ofiary – owady.

Apetyt tych pajaków jest naprawdę duży, więc muszą mieć dostęp do sporej liczby owadów i innych małych bezkręgowców. Co za tym idzie, darowniki można spotkać głównie w umiarkowanych i tropikalnych rejonach, ponieważ wilgotność i temperatura są tam idealne dla rozwoju dużej liczby zwierząt, którymi się żywią. Ich umiejętności adaptacyjne pozwoliły im jednak na osiedlenie się także na innych obszarach, w których nie jest wilgotno.

DOKOŁA ŚWIATA
z członkami rodziny darownikowatych

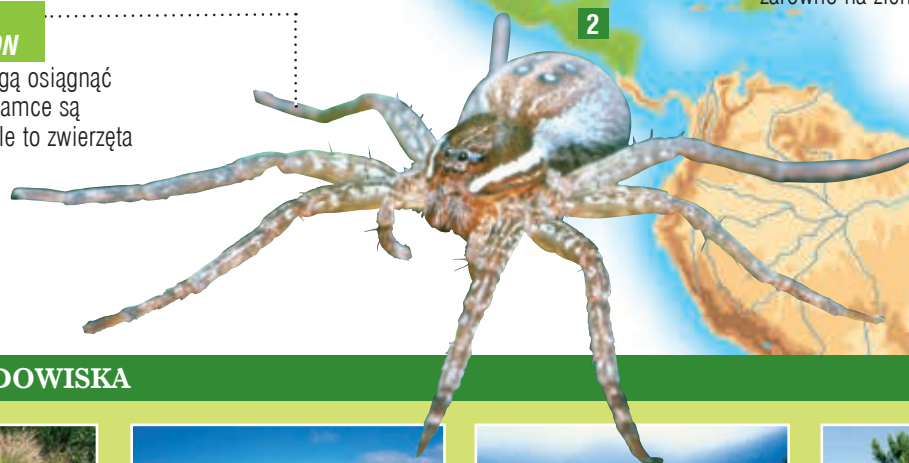

**1 PAJĄK Z GATUNKU
DOLOMEDES TENEBROSUS**

Dzięki ciemnemu kolorowi oraz ogromnej ilości włosków na ciele pajęczak ten wygląda groźnie i wiele osób się go boi. Może osiągnąć długość ponad 2,5 cm, więc potrafi łapać całkiem spore ofiary zarówno na ziemi, jak i w wodzie.

**2 PAJĄK Z GATUNKU
DOLOMEDES TRITON**

Samice tego gatunku mogą osiągnąć nawet 3 cm długości, a samce są o połowę mniejsze. Zwykle to zwierzęta brązowawo-szare, o sześciu jaśniejszych plamkach na odwłoku.

GLÓWNE ŚRODOWISKA

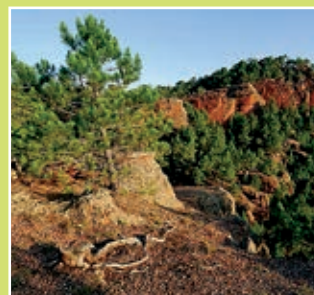
Rejony wilgotne

Obszary trawiaste

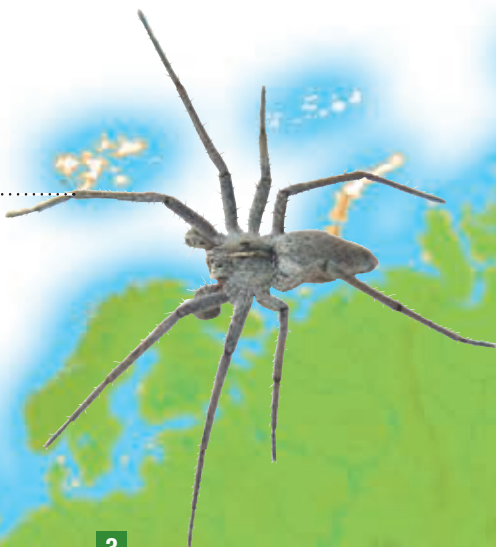
Lasy tropikalne

Lasy śródziemnomorskie

**3 DAROWNIK PRZEDZIWNY
(PISAURA MIRABILIS)**

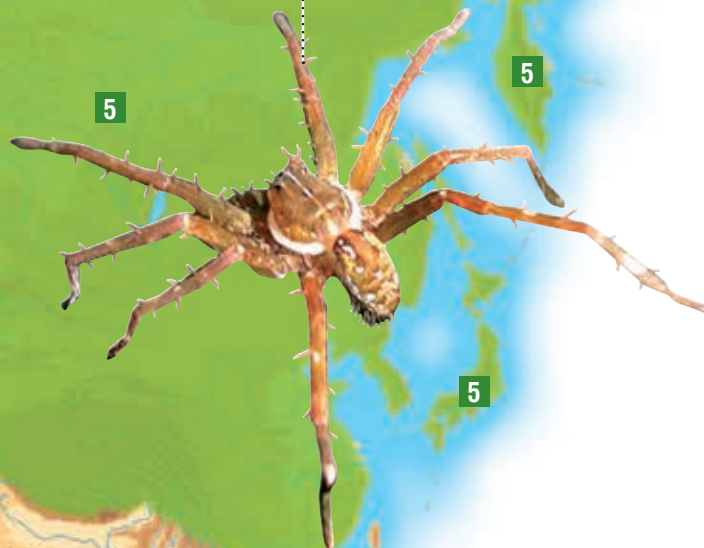
Samice dorastają do około 1,5 cm długości, a samce zwykle nie przekraczają 1 cm. Gatunek ten zamieszkuje głównie wilgotne lasy i pastwiska. Ubarwienie tych zwierząt zwykle jest szare lub szaro-brązowe.

3

**5 BAGNIK SIARKOWY
(DOLOMEDES SULFUREUS)**

Nazwa pochodzi od jego żółtawego ubarwienia. Samice mogą osiągać długość 3 cm, a ich głowotutów jest wyraźnie zaokrąglony i szerszy niż stosunkowo niewielki odwłok.

5

5

5

5

**4 PAJĄK Z GATUNKU
THALASSIUS SPINOSISSIMUS**

Osiąga 3 cm długości i zamieszkuje wilgotne rejony niektórych obszarów kontynentu afrykańskiego, gdzie poluje w wodzie. Jego ciało pokryte jest woskiem, dzięki czemu pozostaje zawsze suchy.

4

PRAWDA CZY FAŁSZ?

Owady zjadane każdego roku przez pająki ważą w sumie więcej niż cała ludzka populacja.

PRAWDA